

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J.D. BARKER
CHRISTINE DAIGLE

TAŞLAR
AĞIRDIR

A NOVEL

TAŞLAR AĞIRDIR

J.D. Barker & Christine Daigle

Çeviren: Meral Alison

© 2025 - J.D. Barker

Pittsburgh Post-Gazette'si

10 Nisan, Pazartesi

**Aktör Michael O'Neill, 46, Ölü Bulundu Yazan:
Matt Burkhart**

Cumartesi günü Carrie Blast Fırınları'nın arkasındaki bir arazide bulunan cesedin Emmy Ödüllü aktör ve *Paris'in Kurt Adamları* adlı popüler dizinin yıldızı Michael O'Neill'a ait olduğu bugün adli tıp uzmanı tarafından doğrulandı. Ölüm nedeninin künt kafa travması olduğu belirtildi. Michael, Mt. Lebanon'da ikamet etmekteydi. 46 yaşındaydı.

Mr. O'Neill, ilk olarak, adının açıklanmasını istemeyen bir kaynak tarafından bulundu. Kaynak, O'Neill'ın, bulunduğu sırada göğsünün ortasına kadar gömülü bir halde ve kollarının da toprağın altında olduğunu paylaştı. Olay yerinde yumruk büyüklüğünde çok sayıda taş bulunmuş ve sanki cesede fırlatılmışlar gibi görünüyordular. Taşlar kurumuş kanlarla kaplanmıştı. Polis olay hakkında yorum yapmayı reddetti. Ancak görgü tanıklarının ifadelerine dayanarak, failin "taşlama" yöntemini yani ölüme mahkûm edilen bir kişiye ölümü gerçekleşene kadar taş atılan bir infaz cezası yöntemini uyguladığı yönünde bazı spekülasyonlar var.

Taşlayarak öldürme Eski Ahit Yasası'nda cinayet, putperestlik, büyücülük, okültizm, kutsal şeylere saygısızlık, zina ve diğer cinsel günahlar da

dâhil olmak üzere çeşitli suçlar için bir ceza yöntemi olarak belirtilmiştir. Kaynak bir detay daha paylaştı: Mr. O'Neill'in cesedi, kazılıp çıkarıldığında elinde sıkıca tuttuğu bir elmasla bulundu.

O'Neill'in profesyonel oyunculuk kariyeri, *Paris'in Kurt Adamları* dizisindeki kurt adam Keen Howell rolüyle çıkış yakalamadan önce, *Erkek Burlesk* filmindeki Sly Norris rolüyle başlamıştı. İlk yönetmenlik deneyimi ise ondan kısa bir süre sonra, Pittsburgh Steelers futbol takımının 20 yılını belgeleyen *Pittsburgh Steel: NFL'nin En Zorlu Takımı* adlı belgeselle gelmişti. Mr. O'Neill çeşitli hayır kurumlarında aktifti ancak son zamanlarda bir seks ticareti çetesinin faaliyetlerine karıştığı ve bu yılın başlarında başlatılan L-Seyyahlar adlı bir soruşturmada şüpheli kişi olduğu söylentileri dolaşıyordu.

Devam etmekte olan bu soruşturma, Pittsburgh Polis Teşkilatı (PBP) ile ABD Gümrük ve Sınır Koruma Bürosu arasında yürütülen bir iş birliğidir. PBP'ye göre ortalıkta bir başka şüpheli daha var ve bu şüphelinin de işçilerin ABD'de istihdam edilmeleriyle alakalı uluslararası alanda reklamlar yapmakta olduğu belirlendi. Polis, kurbanların, ABD'ye vardıklarında seyahat belgelerinin ellerinden alındığını ve seks işçiliğine zorlandıklarını bildirdiklerini belirtti.

Şu anda bu iddiaların Mr. O'Neill'in ölümüyle bağlantılı olup olmadığı belirsizliğini koruyor. Polis soruşturması hâlâ devam ediyor.

267 Yorum YORUM EKLE Sırala: EN YENİ

*Bu sohbet Post-Gazette'sinin topluluk kurallarına göre yönetilmektedir. Tartışmaya katılmadan önce lütfen **kuralları okuyun**. Herhangi bir teknik sorunla karşılaşırsanız, lütfen **müşteri hizmetleri ekibimizle iletişime geçin**.*

Anonim

Huzur İçinde Yat, Michael

Pazartesi, 10 Nis 2017 @ 08.32

2Cute2Poot

Çok üzücü. Seni *Kurt Adamlar'*da çok sevmiştim!!!!
xoxoxoxo Pazartesi, 10 Nis 2017 @ 08.36

X-Factor

Bu adam bir suçluydu. Hele şükür gitti.

Pazartesi, 10 Nis 2017 @ 08.37

CriticalBean

Aynen devam et, X-Factor! Ölenin arkasından o dedikoduları yay. Sanki o artık kendini savunabilirmiş gibi!

Pazartesi, 10 Nis 2017 @ 08.39

OldTestament

"Sizi, RABB'dan uzaklaştırmaya çalıştığı için onu ölümüne taşlamalısınız... Böylece aranızdaki kötülüğü temizleyeceksiniz." ~ Deuteronomy 13

Pazartesi, 10 Nis 2017 @ 08.43

GuyFawkes

Anarşiyi yüzde yüz desteklerim ama bu berbat bir şey. Gerçekten.

Pazartesi, 10 Nis 2017 @ 08.45

RockStarGamer

Bu sanki bir korku oyunundan fırlamış gibi; alışılmışın dışında düşünölmüş ve tüm o önemli şok faktörlerini de içinde barındırıyor. Bir bilgisayar oyuncusu olarak yaratıcılığı takdir ediyorum.

Pazartesi, 10 Nis 2017 @ 08.48

DAHA ÇOK YÜKLE

NEREDEYSE BEŞ YIL SONRA

1

JENA

Pazar, saat 07.00

O şarkı rüyalarımada dadanıyor.

Sürekli ama sürekli tekrarlıyor. Bahsettiğim şarkı, Bruce Springsteen'in —neşeli gitar riffi ve 80'lerin davul ritmi eşliğinde—*Glory Days* şarkısının enerjik *Vuuuu* diye bağırdığı kısım. İşte o melodi, patronum Yüzbaşı Jim Price için telefonuma ayarladığım zil sesidir. *Patron* kelimesi aramızdaki bir espridir. Çünkü polis teşkilatında çalışan bir kadınsanız komik olmak önemlidir. Mizahsız yetkinlik *itici sürtük* diye etiketlendirilmenize neden olur. Ve hâlâ gizliden gizliye bir erkekler kulübü olan Pittsburgh Polis Teşkilatı'nda başarılı olmak istiyorsanız popülerlik şarttır. Bu noktada, Bruce Springsteen zil sesi de bir tılsım gibi işler. Herkesi gülmekten kırıp geçirir—hem de her seferinde.

Ama bu şakanın bir pazar sabahının köründe çaldığını duymak beni eğlendirmekten çok endişelendiriyor. Midem altüst oluyor. Tek gözümü kısarak panjurla pencere pervazı arasındaki boşluktan içeriye süzölen o aşırı parlak gün ışığına doğru bakıyorum.

Price, pazar günü aramazdı. *Ha siktir!* türündeki sorunlar dışında.

Battaniyelerden oluşan kozamdan isteksizce dışarıya çıkıyorum; serin hava büyük boy tişörtümün altındaki çıplak bacaklarıma çarpıyor.

Uzun ve kaslı bir bacağı yatağın kenarından sarkan ve ayak başparmağı parkeye değen, yatağa sere serpe yayılmış olan erkek arkadaşım Mason'ı uyandırmak istemediğimden, telefonumu komidinden kaptığım gibi ayak parmaklarımin ucunda yürüyerek sıkış tikiş dolu olan gömme elbise odama doğru ilerliyorum. Odaya varır varmaz, kapıyı kapatıp ışığı açıyorum, sonra konuşmaya başlıyorum.

“Dedektif Campbell,” diye yanıt veriyorum. “Konu nedir?” diye soruyorum.

“*Campbell,*” diye gürlüyor Price o her zamanki konuşma tarzıyla, sanki kalabalık bir yerdeymiş de sesini duyurmak için bağıırıyormuş gibi.

“Vali aradı. Oğlu Jack kayıpmış,” diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. *Kayıp Kişi* haberi. Beklediğim kadar dđnyayı sarsan bir felaket değil ama yine de acil. Vali Ted Taylor’ın oğlu olmak *acil* durumu *kriz* seviyesine çıkarır.

“Ne zamandan beri?” diye soruyorum telefon omzumla yanağımın arasındayken; o arada bacaklarımı iş pantolonumun içine sokuyorum.

“Sekiz saat önce evde olması gerekiyordu,” diye cevaplıyor Price.

Giyinmeyi bırakıp telefonu avucuma alıyorum. Koyu renkli yer dđşemesine karşı telefonumun parlak beyaz ekranına bakıyorum. Ekranı, Price’ın adına, bakarken hesap yapıyorum.

“Campbell. Orada mısın?” diye soruyor Price.

şaşkınlığımı üzerimden atıyorum ve cevap veriyorum.

“Evet, buradayım. Jack on yedi yaşında, öyle değil mi? Eve gitmesi gereken saatte evine gitmemiş bir çocuk için mi beni bu pazar sabahı 7’de uyandırdınız?” diye soruyorum.

“Biliyorum, biliyorum. Ama Jack değil de bir başka on yedi yaşındaki bir çocuk olsaydı, o zaman sana katılırdım. Vali bunun Jack’in karakterine tamamen aykırı olduğunu söylüyor. Karısı da bu konuda ısrar ediyor,” diyor Price.

Ve bu da başka bir seğeneğimin olmadığı anlamına geliyor. Sağma veya değil, ben bu için üstündeyim.

“Yola çıkıyorum,” derken ağzımdan yorgun bir iđ çekiş çıkıyor; telefonu kapatıp Glock beylik tabancamı tel sepet çekmecesinden alıp sade bir kemerle günlük ceketimin altına gizliyorum.

Yerlere saçılmış olan saç lastiklerinden birini alıp uzun kestane rengi saçlarımı yüksek, dağınık bir topuzla sabitliyorum. Dişlerimi fırçalamak ve sabah nefesimi arındırmak için hızlıca banyoya koşuyorum, ardından komodinin çekmecesinde unuttuğum anahtarları almak için tekrar yatak odasına geri dönüyorum. Aceleden, ayak parmağımı yatağın köşesine çarpıyorum ve şu anda önümde sallanan yatağa iğimden sessizce küfrediyorum.

Mason sırtüstü dönüp açıkta kalmış bacağını yorganının altına çekiyor ve o sırada güneş o mükemmel biçimli göğsünü ortaya çıkarıyor; koyu sepya teni güneş işığında parlıyor.

“Saat kaç?” diye mırıldanıyor kafası karışmış bir hâlde. Adalet Bakanlığı’nda avukat olarak çalışan Mason hafta sonu uykusuna en az

benim kadar değer verir ve erken uyandırılırsa kavga eder.

“Erken,” diyorum. “Pardon. Seni uyandırmak istememiştim,” diye ekliyorum.

Yatağın kenarına tüneyip Mason’ı yanağından öpüyorum, düzgün kesilmiş keçi sakalı yüzümü gıdıkladığında vücuduma bir elektrik yayılıyor. Mason yeni biçilmiş çimen ve limon çayı gibi kokuyor—bu, sadece ona özgü bir kokudur.

Tekrar o battaniyenin altına girmeyi ve ikimiz de keyifli bir uykuya dalana kadar Mason’ın yanına sokulmayı o kadar çok istiyorum ki!

Kendimi ondan zorla çekip, bakışları uykudan ağırlaşmış gözlerinin içine bakıyorum.

“Benim gitmem lazım. Sen istediğin kadar uyuyabilirsin. Müsait olduğumda ararım,” diyorum.

Mason esneyip geriniyor, sonra uykulu gözlerle bana bakıyor. Yüzünde muzip bir sırıtış beliriyor.

“Yanıma taşın,” deyip beni kucaklamak için uzanıyor. “Böylece, sen eve geldiğinde ben hâlâ evde olurum. Sana göz kulak olacağımı zaten biliyorsun,” diyor. Beni kollarına alıp sıkmasına fırsat vermeden, gülerek ondan daha uzağa kaçıyorum.

“Şimdi bunu tartışmanın zamanı değil,” diye takılıyorum; yine aynı tartışmadan uzak durmayı umuyorum.

“Asla değil,” diye karşılık veriyor somurtarak.

“Ayrı yaşamak şimdiye kadar işe yaradı,” diyorum.

‘Ayrıca, benim işim, evlilik ve çocuk konuları için çok tehlikeli. Tek sebep bu. Bunun annemle babamın evliliğiyle veya benim duygusal yaralarımınla hiç alakası yok. Yok. Alakası yok,’ diye düşünüyorum.

“Yedi yıl oldu,” diyor Mason. Dirseklerinin üzerinde doğruluyor, ifadesi bu kez daha ciddi görünüyor. “Kira kontratının gelecek ay biteceğini unutmadım. Ve bu apartmanda, bu mahallede tek başına yaşıyor olman beni çok fazla endişelendiriyor,” diyor.

“Ben kendi başımın çaresine bakabilirim,” diyorum.

Mason’ın bakışları sanki teyakkuzdaymış gibi bir ifadeye dönüşüyor. “Ama sen hep kendi başının çaresine bakmak zorunda değilsin,” diyor.

Bir kez daha öpmek için ona doğru uzandığımda, Amerikan futbolundaki quarterback’i yakalayıp düşüren bir defans oyuncusu gibi beni bir anda

güçlü ve sıkı bir şekilde kollarının arasına alıp sarıp sarmalıyor. Kısa bir süre sonra, geri çekiliyor ve bir kaşını kaldırıyor.

“Silahın mı o? Yoksa sen de—?” diye soruyor.

“—Sapık,” diyorum. Ardından, bakışlarım vücudumun aşağısına doğru kayıyor. “Görünüşe göre, benim de bir şeyim varmış,” diye karşılık veriyorum. Gülüyorum ve onu yatağa geri itip koşar adımla kapıya doğru gidiyorum.

“Gerçekten gitmem lazım!” diye bağıryorum omzumun üzerinden; koridorda koşarak hızla ilerliyorum.

“Senden yine yanıma taşınmanı istemeyeceğimi sanma,” diyen Mason’ın sesi duvarlarda yankılanarak arkamdan duyuluyor.

“Farklı bir şey beklemeydim zaten. Ama başaramayacaksın!” diye bağıryorum ben de sırtarak.

Tam evin ön kapısından çıkıyordum ki bir anda yan komşum Dustin Small yoluma çıkıyor.

“Oha!” diyor Dustin.

Dustin sağa doğru bir manevra yaparak benle çarpışmaktan kıl payı kurtuluyor. Dustin’in ellerinde bir torba peynirli puf ve büyük boy renkli slushie buzlu içeceği var. Kokusuna bakılırsa, içeceği yapay mavi boyalı.

“Pardon,” diyorum Dustin’in atıştırmalıklarını incelerken.

“Önemli değil,” diyor.

“Bana bir noktada uyuduğunu söyle, lütfen! Sen uyuyorsun, öyle değil mi?” diye soruyorum; atıştırmalıklarını işaret ediyorum.

Dustin’in ağzı muzip bir sırıtışla kıvrılıyor, sonra omuzlarını silkip peynirli puf torbasını eliyle sıkıp kırıştırıyor.

“Nasıl olduğunu bilirsin. Hashtag oyuncu hayatı,” diyor.

Sonra, atıştırmalıklarla dolu kollarını, hashtag anlamına gelen bir hareketle havaya kaldırıyor—bu hareketi, koşullara rağmen, beni güldürüyor. Benim otuz üç yaşına karşılık onun yirmili yaşlarının ortasında olması ve onun *YouTube ünlüsü* konuşma tarzı beni gülmekten öldürüyor. Komik suratu da onun şapşallığına katkıda bulunuyor—iri buz mavisi gözleri ve hafif yassı burnu tuhaf bir şekilde birbirlerini tamamlıyor.

“Peki ya senden n’aber? Erkenden dışarıya çıkıyorsun. Tek gecelik bir ilişki yaşadın da gizlice kendi evinden mi kaçırıyorsun? İşlerin böyle yürümediğinin farkındasın, değil mi?” diyor.

“Ha ha! Bir dava üzerindiyim. Patron acilen gitmemi istedi,” diyorum.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>